

NORTHLAND HERE WE COME 7 - 10/7 1994 av Jan Sjöstedt

Hur kan man ha 5 bilar och inte någon som är fit for fight samt besiktigad och skattad, frågade jag? Det är en principfråga svarade Claes mellan tuggorna av svamp-crepes och ölklunkar i värmen. Prydliga Sten-Arne och "lilla" Claes var inpackade och klara nu skulle min vackra Volvo föra oss till Kennets hydda. Där blev vi tvugna att packa om allt igen. Det var förmodligen fråga om nytt GAB 050 rekord. Fyra stycken samlare med komplett utrustning och mat för fyra dagar blev ca 600 kg för min starka 245 GL. Som vanligt var

"Yeah, yeah, buddy, I've heard it all before:
You've just metamorphosed and you've
got 24 hours to find a mate and breed
before you die... Well, get lost!"

vi kraftigt försenade och innan vi kommit till Styggforsen fem pisspausar och 40 mil senare var det nermörkt. Kennet satte sig vid forskanten, vilket skulle visa sig vara det ställe som gav något av värde dvs ett ex X.sincera och ett ex P.umovii. Vi andra åkte bort till höjden. Den såg ut som ett tivoli. Nisse H. som var där och inventerade hade riggat ca 10 lampor så det blev inte mycket yta kvar till oss andra och inte gav det något heller. Mot gryningen packade vi ihop och åkte ner till Kempa som hade förpuppat sig i duken. Vi väckte honom fixade kaffe och mackor och sen bar det av mot Funäsdalen.

I början av färden mot bergen skuttade älgarna runt vägen så det var rent obehagligt men det störde inte C och K som slumrade sött i 20-mil. Men det rullade på bra med den otäckt snabba Volvon och kl 6 var vi vid Hamra. Dags för två timmars tältvila innan vi lagade frukostmakaroner med köttfärs-sås. Till fjälls skallade ropen men efter en stund hördes bara flåsningar. Uppåt och uppåt bar det, jobbigt, halkigt varmt och blött var det men vilken fantastiskt, otrolig utsikt man hade från toppen. Fjällvråken seglade utanför sitt bo på en klipphylla och där dök en stenfalk upp som fick ringtrasten att varna sina nyligen flygga ungar. Blåhakar, lappsparvar mfl fåglar pep och kvittrade, men var var alla "smörflugor". Trots att det varit mycket fint väder i tio dagar så verkade insekts-flygningen kraftigt försenad. Det flög några nykläckta pandrose runt toppen och i rasbranten mot söder flög fjällvickerblåvingen sparsamt. Det fanns inga småflyn alls och efter en kort överläggning beslöt vi att fara till Bruksvallarna.

← ORBITOLUS
(FIG. UR GULLANDER)

Där hittade vi en underbar rastplats vid älvkanten. Blåvingar, mätare mm svirrade omkring i värmen. Mätarna minorata och subhastata hävdades tillsammans med den rikliga och silvrigt blåa orbitolus. Blåvingarna var helt nykläckta och de bruna honorna, som var ganska svåra att se då de svirrade fram tätt över backen, var "sammetsliknande". Kennet for som en enögd hund i en benhög efter de blåskimrande raringarna och lyckades till slut skrapa ihop några ex. Vi blev ganska heta i den sköna värmen och efter någon timme var det dags för personlig hygien med bad i älvbäcken. Kennet badade förståss inte men han vädrade i alla fall tårna till vår förtret men flugornas glädje.

Nu tog oss den urstarka Volvon upp ur dalen över högplatån ner till Mittådalen och upp till vårt mål, nämligen Flatruet. Väl uppe i myggornas förlovade land stötte vi ihop med Ronny från Halmstad, som var helt förbi av broms- och myggbett. Böldpest ser lindrigt ut i jämförelse med hur hans uppsvullna lekamen var. Kvällsvarden avnjöts uppe på Falkvålen där man klarade sig någorlunda från blodsugarnas angrepp pga den hårda blåsten. Satt man stilla en nog så kort stund så blev man ändå ganska luden av de blodtörstiga kräken. Efter en god Chile con carne, pilsner och värmande samt stärkande dryck planerade vi kvällens fångst med lampa och bete. Vi snokade reda på en gammal fin skog på vägen mot Mässlingen. Ja byn heter så för att alla som bor där är så fullständigt sönderbitna av elaka flygfän så att det ser ut som de har kronisk mässling. En klar natt i fjällen med ett mörker som aldrig infann sig och en temperatur som krävde vantar gav ingen lysande fångst i skenet av våra Hg-lampor. Den enda trösten blev en tidig ynka speciosa på bete, unitata, annotinata, alpicola och bristen på blodätare. Nattens sömn blev god men kort trots att det var min första slummer på 44 timmar.

Klockan åtta var vi uppe på Falkvålen för frukost och sen bar det ut på vidderna. Det var så gott som tomt på fjärlilar, så när som på exulans vilken det vimlade av. Fjällabb, lappsparv, kärrsnäppa, gulärta mfl piggade ändå upp humöret.

Forts, i nästa nr